S.J. Pullinen

Askaisten pojat ja kyläkoulun kummitus

Tämä kirja on omistettu
Ristolle ja Heikille

S. J. Pullinen

Askaisten pojat ja kyläkoulun kummitus

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi tekijänoikeuslain 13b § ("tekstin- ja tiedonlouhinta") mukaisesti on kielletty.

© 2026 S. J. Pullinen
Kannen suunnittelu: Sari Pullinen
Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi
Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa
ISBN: 978-952-89-2991-8

Ensimmäinen luku

Toukokuinen ilta oli kääntymässä yöksi. Metsässä kukkuivat jo kevään ensimmäiset käet, ja kaukaisuudesta kuului koiran haukuntaa. Askaisten kylän raitti oli lähes autio. Viereisillä pelloilla käyskenteli vain muutama metsäkauris. Ne nostivat päitään uteliaina, kun tien reunassa alkoi näkyä liikettä.

Kulkija oli Olli. Hän käveli kohti koulua, rinnallaan kultainennoutaja Hurja, joka nimestään huolimatta oli hiukan arka.

Ollia väsytti. Kevään viimeiset koulupäivät olivat edessä, ja hän olisi halunnut jo nukkumaan. Hurja oli kuitenkin ollut toista mieltä. Se oli vinkunut ovella ja raapinut karmia niin kauan, että pääsi ulos.

”Iltapissalle oli mukamas päästävä”, Olli pohti mielessään. Kovin suurelta Hurjan hätä ei kuitenkaan vaikuttanut, sillä se nuuski maata keskittyen täysin muuhun kuin asioiden tekemiseen. Olli haukotteli ja hieroi silmiään. Koulun kohdalla kaksikko pysähtyi.

Nyt jos koskaan Hurjan olisi syytä hoitaa iltapissat, tai he kääntyisivät takaisin kotiin.

Vierellä näkyvä kyläkoulu oli vaalea ja rapattu vanha tiilirakennus, jossa luokkahuoneet olivat vierekkäin. Toisessa päässä rakennusta oli liikuntasali ja luokkahuoneiden yläpuolella erillinen huoneisto, jossa toimi koulun iltapäiväkerho. Talon suuret ikkunat oli suunnattu avoimelle pihalle. Juuri nyt siellä ei näkynyt ristin sielua.

”No niin, hoidahan nyt asiasi. Ei täällä koko iltaa voida viettää”, hän totesi koiralle, tuloksetta. Hurja nuuski edelleen maata kuulematta sanaakaan.

Olli oli juuri kääntymässä takaisin kotiin, kun koira lähti äkkiä vetämään voimalla kohti koulurakennusta. Olli yritti turhaan jarrutella.

He päätyivät keskelle rakennuksen edessä olevaa hiekkakenttää. Sinne koira viimein pysähtyi. Se läähätti kiihtyneenä ja nuuski maata. Ollia kiukutti.

”Mitä hiivattia sinä tänne vedät, senkin sekopää!” hän huudahti koiralle. ”Nyt kyllä alat tulla kotiin päin”, hän sanoi ja otti tiukan otteen koiran hihnasta. Nostaessaan katseensa Hurjasta Olli huomasi koululla jotain outoa. Yläkerran ikkunassa paloi valo.

Olli jähmettyi katsomaan rakennusta. Oliko valo palanut jo heidän tullessaan koululle?

Vai syttynyt juuri äsken?

”Voisiko siivooja olla vielä iltavuorossa vai onkohan iltapäiväkerholta unohtunut lamppu päälle?” Olli pohti itsekseen.

Joku selitys tilanteelle oli oltava. Koululla ei kuitenkaan pitäisi olla toimintaa enää tähän aikaan illasta. Pihakin oli tyhjä. Katoksessa seisoi vain yksi polkupyörä, sekin pikkulapsen kokoa. Liikuntasali oli pilkkopimeä, ja kuntosalikin jo suljettuna.

Olli vilkaisi uudestaan ikkunaa.

Juuri silloin valokeilassa näkyi liikettä. Huoneen poikki kulki hahmo, joka erottui selvästi valoa vasten.

Olli perääntyi hiukan. Hurja tuijotti rakennusta häntä suorana. Se haukahti kerran.

Hahmo pysähtyi keskelle ikkunaa ja katsoi suoraan kohti kaksikkoa. Samalla koululta kantautui vaimea huuto. Ollin henki melkein salpautui.

Koira haukahti äänekkäästi. Valo ikkunassa sammui.

Olli ei halunnut jäädä enää odottamaan, vaan katsoi parhaaksi häipyä paikalta mahdollisimman nopeasti. Hän otti taluttimesta kiinni kaksin käsin ja lähti juoksemaan.

Vaikka Olli olikin kylän nopein juoksija, edes kisoissa hän ei ollut saavuttanut sellaista vauhtia, jolla nyt pinkoi kohti kotia. Koirakin oli unohtanut aiemman pissahätänsä ja juoksi innoissaan rinnalla.

Vasta kotipihassa kaksikko pysähtyi.

Olli katsoi taakseen sydän tykyttäen. Kukaan ei seurannut heitä. Pihasta kuului ainoastaan mustarastaan laulua ja koiran äänekäs läähätys.

He olivat turvassa.

Astuessaan kotitalon eteiseen Olli kurkisti vielä kerran taakseen ja sulki oven visusti perässään.

Toinen luku

Herätyskello soi. Tapio raotti silmiään auringon paistaessa verhon raosta. Hänen kihara tukkansa sojotti ympäriinsä ja tyynyn kuva oli painautunut poskeen. Hän hieroi silmiään väsyneen näköisenä. Enää alle viikko koulua, ja sitten koittaisi kesäloma. Sitä hän oli odottanut koko pitkän talven.

Jaloissa nukkuva terrieri Aatu ei ollut kelloon herännyt. Se makasi pitkin pituuttaan pojan sängyssä, pörröinen häntä laidan yli retkottaen. Aatu tuhisi unissaan. Sitä eivät koulujen lukukaudet kiinnostaneet. Vasta aamiaispöydässä avattava juustopaketti saisi sen liikahtamaan.

Tapio suuntasi aamiaiselle samaan aikaan, kun hänen pikkuveljensä Eino vasta siristeli silmiään vuoteessa. Eino käänsi kylkeä toivoen, että kello antaisi tänä aamuna edes hieman armoa. Hän yritti vetää peittoa pidemmälle päänsä päälle, jotta voisi hautautua turvaan kellon soitolta. Harmillisesti suunnitelma ei toiminut tälläkään kertaa.

Herätyksen pirinä kaikui raivostuttavana läpi yläkerran. Pipipipip, pipipipip, pipipipip…

Alakerran keittiössä kolisteleva äiti oli jo valmiina tömistämään ylös portaita, kun Eino sai viimein kiskottua itsensä sängystä ylös. Eino sammutti hälytyksen ja huokasi syvään. Viereisessä huoneessa Aatu nosti laiskasti päätään ja näytti vanhalta vaarilta, jolla partakarvat olivat puoliksi lytyssä. Sitten se kellahti selälleen, haukotteli kerran ja venytteli jalkojaan laiskasti.

Alakerrasta kantautunut muovipussin rapina sai koirankin nousemaan sängystä. Se ponkaisi patjalta kuin ohjus ja rymisteli toiveikkaana portaita alas, unisen Einon ohitse. Oli jo aikakin nousta, sillä äiti oli lähdössä töihin ja koira piti käyttää sitä ennen ulkona. Aatun juustovero saikin odottaa, kunnes aamulenkki olisi hoidettu.

Äidin vedettyä ulko-oven perässään pojat vasta aloittivat paahtoleipiensä kasaamisen. Hieman kärventynyttä leipää ja päälle suklaalevitettä. Tulossa oli voittajien aamiainen.

Samalla hetkellä Tapion puhelimeen kilahti viesti.

”Ruutuaika!” huudahti Eino, kun huomasi Tapion etsivän puhelintaan aamiaisella.

Tapiota kiukutti.

”En minä mitään kissavideoita katsoisi. Minulle tuli viesti!” hän tiuskaisi närkästyneenä.

Eino oli Tapion mielestä oikea kyläpoliisi, aina puuttumassa muiden asioihin.

Kyläkoululla tapahtuu kummia. Yöllinen vierailija jättää jälkeensä merkkejä, jotka saavat koulupojat epäilemään murtoa. Vaan onko paikalla puuhastellut hahmo sittenkään murtovaras... vai kenties kyläkoulun kummitus? Askaisten pojat päätyvät mysteeriä selvittäessään seikkailuun, jossa yksikään johtolanka ei jää huomaamatta.

9 789528 929918